

אמר רב חסדא תירוץ: הואיל וכל אחד מהשעירים ראוי להקריבו לפני ההגלה לשעיר חטאת המוספין של יום הכיפורים הנעשה בחוץ,⁽³³⁾ לכן השוחטו מחוץ לעזרה חייב.

ומדברי רב חסדא יש ללמוד, שכל אחד משני השעירים אינו נחשב ראוי להיקרב לשעיר לה' הנעשה בפנים, אלא רק לאחר ההגלה. ורק מאחר שאפשר להקריבו לפני ההגלה לשעיר חטאת המוספין הנעשה בחוץ, הוא נחשב "ראוי להקרבה", ולכן השוחטו או המקריבו בחוץ חייב.

ותמהינן: מאי שנא מדוע אין לחייבו על שחטתו והקרבתו בחוץ משום שהוא ראוי להקריבו לשעיר הנעשה בפנים, דלא נחשב ראוי להקרבה — משום דמחוסר הגרלה הוא!

אם כן, לשעיר הנעשה בחוץ — נמי לא חזי שעיר זה להקרבה, דעדיין מחסרי חסרות כל מעשי עבודת היום! דהיינו, מתן דמים של פר החטאת ושעיר הפנימי, וחפינת הקטורת

אלא בקדשים הראויים ליקרב על המזבח. אבל על בעל מום או על שאר בהמות שאינם ראויות ליקרב על המזבח, פטור. שנאמר [שם]: "ואל פתח אהל מועד לא הביאו". מכאן שאין חיוב אלא בקרבן שראוי להביאו לאהל מועד.⁽³²⁾

תנו רבנן: שני שעירי יום הכיפורים ששחטן בחוץ:

אם שחטן עד שלא הגריל עליהן — חייב על שניהם.

אבל אם שחטן משהגריל עליהן — חייב רק על של שם, מפני שהוא ראוי להקרבה באהל מועד, ופטור על של עזאזל, מפני שאינו ראוי להקרבה בפנים.

ותמהינן: מדוע אמרה הברייתא שאם שחטן עד שלא הגריל עליהן חייב על שניהם?

והרי שני השעירים הללו לפני ההגלה — למאי חזו?! לאיזה קרבן אפשר להקריבם לפני ההגלה? והרי אם אינם ראויים להקרבה, השוחטם בחוץ פטור!

וכתב לה קרא. [ועיין תוספות הרא"ש].
[עיין בשיח יצחק שכתב שהרמב"ם סובר כהמאירי, וכתב שכנראה היה למאירי גירסא אחרת בדברי הגמרא. עיין שם את השערתו. ולפי מה שכתוב בתוספות הרא"ש בשם גירסת הר"ח וכו"ל, אין צורך לומר כהשערתו].

32. הקדמה זו היא על פי הקדמת המאירי.

33. מחוץ להיכל. שכל עבודותיו היו על המזבח החיצון.

צריך ששני הכבשים יהיו שוים, וביאר את הגמרא כאן [לשיטתו דלעיל הערה 12] שהמילה "שנים" באה ללמד שלא יביא ארבעה כבשים, ודוקא בשני שעירי יום הכיפורים ושאר המזוכרים לעיל, שהתפרש בתורה "אחד"..." "ואחד".... היינו מבינים שצריך להביא שנים בלבד. גם אילו לא נאמר "שנים". אבל במוספין שלא התפרש כן, אין המילה שנים מיותרת [ובאה ללמד שלא יביא יותר משנים, וכו"ל]. ואף על פי שאמרו חז"ל "תפסת מרובה לא תפסת, תפסת מועט תפסת", כל כיוצא בזה טרח